

Arrest

nr. 68 595 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. Op 22/03/1388 (Iraanse tijdrekening; stemt overeen met 12/06/2009 Europese tijdrekening) waren er presidentsverkiezingen in Iran. U ging niet stemmen aangezien u geen enkele van de presidentskandidaten aanvaardde. Voormalig president Ahmadinejad won de verkiezingen. Volgens velen had Ahmadinejad gefraudeerd. Enkel door fraude was hij opnieuw aan de macht gekomen. Sindsdien waren er heel veel betogingen in Iran van mensen die hun stem terug eisten. U nam niet deel aan deze betogingen omdat u zelf niet gestemd had. Op 16/09/1388 (7/12/2009) was er een betoging gepland in Shiraz. Deze betoging was gericht tegen het Iraanse regime. U besloot samen met uw neef, H. (...), te gaan deelnemen aan deze manifestatie. Na een tijdje kwamen de ordediensten en vielen de betogers aan. U probeerde een jongen

te verdedigen die aangepakt werd door de ordediensten. Op dat moment sloeg een persoon u op de rug met een matrak. U draaide zich om en sloeg de persoon een aantal keer op zijn gezicht. Plots voelde u iets scherp in uw rug en u viel neer. U voelde enkel nog slagen met de matrak. Er kwamen mensen tussen en ze droegen u naar een straat waar het rustiger was. Aangezien u H. (...) op de betoging uit het oog verloren was belde u hem op. Hij kwam u ophalen en bracht u naar het ziekenhuis. Daar werd u verteld dat de gewonden die in het ziekenhuis werden binnen gebracht direct werden overgedragen aan de ordediensten. Jullie besloten daar niet te blijven en H. (...) bracht u naar zijn woning. Hij legde u buiten neer maar zijn vader besloot dat het beter was dat u in de salon ging liggen aangezien hij bang was dat de burens u zouden zien. De vader van H. (...) haalde een dokter. U had een inwendige bloeding. De dokter bracht u onder narcose en behandelde de bloeding. Van de vader van H. (...), die in contact stond met uw familie, vernam u dat de autoriteiten de ochtend na de demonstratie jullie woning waren binnen gevallen op zoek naar u. Daarna besloot u het land te verlaten. Op 24/09/1388 (15/12/2009) verliet u Shiraz. Op 4 januari 2010 heeft u in België asiel aangevraagd. Na uw aankomst in België vernam u van uw ouders dat de autoriteiten uw broer H. (...) hebben meegenomen. Aangezien jullie op elkaar lijken dachten de autoriteiten dat ze u hadden gearresteerd. Na anderhalve dag of twee dagen vasthouding werd hij terug vrijgelaten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw origineel boekje van burgerlijke stand (shenasnameh), uw originele kaart van uw militaire dienst, uw origineel rijbewijs en de vertaling hiervan, een Belgisch medisch attest waarin vermeld wordt dat u platvoeten heeft, een medisch attest waarin uit België waarin een arts uw verwondingen vaststelt, een bewijs van een aangetekende zending naar A. M. (...) in Aalst en een bewijs van DHL dat u uw identiteitskaart, rijbewijs en uw kaart van militaire dienst naar A. M. (...) heeft doorgestuurd, neer.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het statuut van subsidiaire bescherming kan toekennen.

U heeft immers geenszins aannemelijk gemaakt Iran verlaten te hebben uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Iran te hebben verlaten nadat u door de Iraanse autoriteiten geïdentificeerd werd tijdens uw deelname aan een protestmanifestatie. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw kennis omtrent deze manifestatie waaraan u deelnam bijzonder beperkt is. Zo verklaarde u dat u op 16/09 een allereerste keer deelnam aan een manifestatie in Iran aangezien er die dag daadwerkelijk tegen het regime gemanifesteerd werd. Gevraagd of 16/09 in Iran nog een andere betekenis had diende u het antwoord schuldig te blijven (CGVS II p. 6). Nochtans is deze dag heel belangrijk voor de Iraniërs aangezien er jaarlijks op deze dag, door middel van protestmanifestaties – zo ook in 2009 toen u deelnam - de dood van drie studenten in 1953 worden herdacht. Gezien uzelf verklaarde dat de reden van een betoging de stad rondgaat, en dat u zo op de hoogte was, is het erg merkwaardig dat u niet op de hoogte bent van het feit dat net die dag studentendag wordt gevierd in Iran.

Voorts verklaarde u dat de betoging zich enkel en alleen afspeelde op het Namazi plein. Gevraagd of er voorafgaandelijk aan de betoging een route werd uitgestippeld antwoordde u ontkennend (CGVS II p. 6). Op geen enkele andere plaats in Iran zouden er die dag betogingen hebben plaatsgevonden (CGVS II p. 6, 9, 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat er die dag effectief een manifestatie gepland was op het Namazi plein. Het zou echter om een demonstratie gaan die ook verschillende andere pleinen in Shiraz aandeed. In tegenstelling tot wat u beweerde, werden wel degelijk twee routes voorafgaandelijk aan de manifestatie vastgelegd. Bovendien waren er die dag demonstraties zowel in de stad zelf als op de universiteit in Shiraz. Gezien het feit dat u zeer bewust enkel aan deze manifestatie heeft deelgenomen en uw deelname bijgevolg uitdrukkelijk gepland was, mag verwacht worden dat u op deze vragen accurater kan antwoorden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

Bovendien dient een ernstige tegenstrijdigheid te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u in de tuin lag bij H. (...) toen de dokter kwam. Nadat de dokter kwam werd u naar binnen gehaald (CGVS I p. 14). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u reeds enkele minuten na uw aankomst bij H. (...) naar binnen werd gebracht (CGVS II p. 4, 8). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw eerdere verklaringen. U verklaarde dat de vader van H. (...) gezegd had dat ze u moesten binnen brengen zodat de burens u niet zouden zien (CGVS II p. 8). Deze verklaring is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Daarenboven kan hier nog aan toegevoegd worden dat het hoe dan ook erg merkwaardig is dat H. (...) en/of zijn vader, terwijl u zoveel bloed verloor, beslisten u achtereenvolgens naar het ziekenhuis te brengen, u daarna terug mee naar huis te nemen en u eerst

in de tuin neerleggen om vervolgens te beslissen u terug op de hijsen en u in het salon te leggen (CGVS I p. 9, 10; CGVS II p. 4, 8).

Voorts kon u ook nauwelijks enig detail verstrekken over de arrestatie van uw broer H. (...) die ten gevolge van uw problemen anderhalve tot twee dagen zou zijn vastgehouden door de Iraanse autoriteiten. Zo kon u niet zeggen hoeveel personen uw broer hebben meegenomen (CGVS I p. 3; CGVS II p. 2), noch waar uw broer precies werd vastgehouden (CGVS I p. 3). U verklaarde weliswaar dat uw broer na anderhalve dag à twee dagen vasthouding werd vrijgelaten maar u kon evenmin zeggen of er voorwaarden waren verbonden aan deze vrijlating (CGVS II p. 3). Voorts had u geen weet of de autoriteiten na de arrestatie van uw broer nog langs waren gekomen op zoek naar u. U zou dit niet gevraagd hebben omdat de telefoongesprekken teveel kosten en u enkel korte gesprekken hebt met uw familie (CGVS II p. 2). Dat u hierover geen informatie had en dit niet belangrijk vond, hoewel het hier om een element gaat dat deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Daarenboven bracht u ook geen enkel concreet (materieel) element aan om uw beweringen te ondersteunen en bleek u niet op de hoogte te zijn van enige concrete gerechtelijke stappen die effectief tegen u zouden ondernomen zijn (CGVS II p. 8-9).

Verder is het merkwaardig dat de Iraanse autoriteiten zich zoveel moeite – u was reeds enkele uren na uw deelname aan de manifestatie geïdentificeerd zonder dat de autoriteiten enig document noch uw GSM van u hadden afgenomen, er werd een huiszoeking verricht, uw broer werd meegenomen – zouden getroosten om u, een apolitieke Iraniër die nooit eerder aan manifestaties deelnam (CGVS I, p.8, 10, 12,16), te lokaliseren en op te pakken. Dat zoveel inspanningen onwaarschijnlijk zijn, blijkt overigens tevens uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten voornamelijk bekende figuren uit de omgeving van Moussavi en leden van burgerrechtenformaties viseren en veel moeite doen om deze personen op te pakken. Zo worden ondermeer journalisten, studenten, academici, burgerrechtenactivisten en rouwende moeders vervolgd. Tot slot is ook het feit dat u – weliswaar via één van uw kennissen - uw Iraans rijbewijs liet vertalen door de Iraanse ambassade in België en de leden van de Iraanse ambassade daarenboven zonder meer uw rijbewijs hebben vertaald – (CGVS I p. 6; CGVS II p. 11) helemaal niet in overeenstemming te brengen met een vervolgingsvrees zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een vrees voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het geheel van bovenstaande bevindingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof meer aan uw beweerde problemen kan worden gehecht.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw boekje van burgerlijke stand, uw rijbewijs en uw kaart van militaire dienst tonen enkel uw identiteit en afkomst aan, maar die worden niet in twijfel getrokken. Het ene medisch attest die u voorlegt, stelt dat u platvoeten heeft. Dit wordt hier niet betwist. Ook het andere medische attest dat u voorlegt, verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Het stelt weliswaar dat u verwondingen had aan uw schouder maar vermeldt niets over de omstandigheden of oorzaak waardoor dit letsel zou zijn opgelopen.

De bewijzen van een aangetekende zending en een verzending van DHL tonen enkel aan dat u ondermeer documenten heeft verstuurd naar één van uw kennissen en dat er vanuit Iran documenten verstuurd werden, wat op zich niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 EVRM.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM

inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift een ganse theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM en de hieraan gekoppelde bewijslast. Verzoekende partij zet uiteen dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), de betrokkene substantiële gronden dient aan te brengen die aantonen dat hij bij zijn terugkeer gevaar loopt om een behandeling te ondergaan die strijdig is met artikel 3 EVRM, waarna verzoekende partij, middels het citeren van een passage uit het arrest van het EHRM NA tegen het Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008, lijkt te willen onderstrepen dat deze bewijslast minder zwaar is in het geval dat de betrokkene aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen.

Verzoekende partij stelt verder dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten van 'Amnesty International' en de 'International Human Rights Commission'. Tevens citeert verzoekende partij veelvuldig passages uit het 'ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken' van oktober 2010. Uit dit rapport blijkt in grote lijnen dat er in Iran sprake is van een aanhoudende ernstige beperking van de persvrijheid en de vrijheid van meningsuiting, dat iedere burger die zich publiekelijk kritisch uitlaat over de mensenrechtensituatie te maken kan krijgen met intimidatie, arrestatie en detentie, dat het recht op bijeenkomsten en demonstraties ernstig wordt beknot, dat deelnemers aan demonstraties tegen het Iraanse regime die werden gearresteerd strafrechtelijk kunnen worden vervolgd, waarbij het mogelijk is dat sommige verdachten niet eens op de hoogte zijn van de tegen hen uitgebrachte aanklacht en zij geen enkel juridisch document verkrijgen in verband met hun strafzaak en tenslotte dat er meerdere opgepakte demonstranten door het Iraanse regime ter dood werden veroordeeld en dat sommigen reeds werden geëxecuteerd. Verzoekende partij concludeert vervolgens dat zij, omdat zij deelgenomen heeft aan een manifestatie en omdat het in Iran de gangbare praktijk is dat een loutere deelname aan een manifestatie tegen het regime kan volstaan om te worden opgepakt en te worden veroordeeld tot een gevangenisstraf, of zelfs de doodstraf, substantiële gronden heeft aangebracht die aantonen dat zij bij terugkeer een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij wijst er verder nog op dat, omdat zij een begin van bewijs heeft bijgebracht, het volgens de vaste rechtspraak van het EHRM, de overheid toekomt om het aangebrachte begin van bewijs te weerleggen, waar verwerende partij echter niet in is geslaagd.

2.2.3.2. Zoals reeds in punt 2.2.1. werd uiteengezet, kan verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig aanvoeren, en wordt door de Raad enkel nagegaan of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling aanwezig is.

Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij er niet in geslaagd is om het door haar aangebrachte begin van bewijs te weerleggen, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de

gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en het de taak van de asielzoeker zelf is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals vermeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het behoort derhalve geenszins tot de taak van de commissaris-generaal om “*het begin van bewijs*” te weerleggen.

Overigens is de Raad van oordeel dat verzoekende partij er middels de verwijzing naar een aantal mensenrechtenrapporten niet in slaagt een “*begin van bewijs*” bij te brengen voor haar bewering dat zij gevaar loopt om in Iran een lange gevangenisstraf uit te zitten voor haar deelname aan een manifestatie. Voormelde rapporten vormen voor wat betreft de persoonlijke situatie van verzoekende partij geen enkel begin van bewijs. Deze rapporten betreffen immers een uitvoerig verslag over de algemene situatie inzake mensenrechten in Iran, waarbij de nadruk wordt gelegd op de repressieve aanpak van personen die naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2009 in opstand kwamen. Dergelijke rapporten zijn – rekening gehouden met de onderstaande conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas – niet van aard om aan te tonen dat verzoekende partij effectief een reëel risico loopt op ernstige schade en meer in het bijzonder op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* in hoofde van verzoekende partij te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft

2.2.4. Waar verzoekende partij herhaalt dat zij zelf heeft deelgenomen aan de manifestatie, zij geïdentificeerd werd door de autoriteiten, de ordediensten de volgende dag een huiszoeking deden bij haar ouders thuis, haar broer achteraf werd meegenomen en dat haar broer na enige tijd werd vrijgelaten, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het louter herhalen van het asielaanvraagrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder ziet de Raad niet in hoe bijkomende uitleg dat het in Iran in de praktijk voorkomt dat een familiid wordt meegenomen in de hoop dat de persoon die in verdenking gesteld is zich bij de autoriteiten zal melden, wat men ‘*Sippenhaft*’ noemt, enige waarde kan bijbrengen aan bovenstaand argument, waarvan de Raad overigens vaststelt dat het eveneens een loutere herhaling van de asielmotieven betreft, daar verzoekende partij desbetreffend verwijst naar het meenemen van haar broer door de Iraanse autoriteiten.

2.2.5.1. Aangaande de beperkte kennis van verzoekende partij omtrent de manifestatie waaraan zij beweert deel te hebben genomen, betoogt verzoekende partij dat zij enkel heeft deelgenomen aan de manifestatie in haar stad op het Namazi-plein. Aangezien zij gedurende deze manifestatie gewond geraakte, had zij niet de mogelijkheid om naar het nieuws te kijken om te weten te komen in welke andere steden nog betogingen plaatsvonden. Om de reden dat verzoekende partij verwondingen opliep tijdens de betogingen, kon zij evenmin weten of er nog in andere delen van haar stad, Shiraz, betogingen plaatsvonden. Verzoekende partij merkt op dat zij ter staving van haar opgelopen letsels, medische rapporten heeft neergelegd, die door een arts in België werden opgesteld.

2.2.5.2. De Raad stelt ten eerste vast dat verzoekende partij verkeerdelijk stelt dat verzoekende partij beweert dat er die dag op geen enkele andere plaats in Iran betogingen zouden hebben plaatsgevonden. Uit de aangegeven pagina’s uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoekende partij enkel hier ontkent dat er betogingen plaatsvonden buiten het Namazi-plein in Shiraz (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS II van 25 oktober 2010, p. 6,9,10). Bijgevolg houdt de Raad in haar verdere beoordeling slechts rekening met de vastgestelde onwetendheden vanwege verzoekende partij over de betogingen in andere delen van Shiraz.

De Raad is van oordeel dat het ter vergoelijking aangebrachte argument dat verzoekende partij geen weet had van manifestaties op andere plaatsen in Shiraz omdat zij gewond raakte en hiervoor diende te worden verzorgd, niet overtuigt. Uit het gehoorverslag blijkt immers het volgende: “*En hoe weet u dat het zo beslist is? Dat gaat de stad rond hé – de dag voor de demonstratie, wat de mensen verwachten en willen doen, er wordt gepraat... Van wie hebt u het vernomen? Ja, we zitten in de bazar, de klanten komen over de vloer – ik ga ook rond in mijn eigen stad hé. Het werd zelfs op de TV gezegd, neem niet*

deel aan de demonstraties die gaan komen. Overheid maakte zelf reclame me de arrestanten die ze hadden opgepakt... Waren er ook op andere plaatsen in Shiraz protesten aan de gang Neen alleen daar Hoe weet u dat? Iedereen was daar en moesten er geweest zijn hadden we het ook gehoord he." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS II van 25 oktober 2010, p. 6 en 9). De Raad acht het volstrekt onmogelijk dat verzoekende partij totaal geen weet zou hebben gehad van het feit dat de demonstratie tevens heeft plaatsgevonden in andere delen van de stad, en dat er tevens vooraf twee routes werden gepland, nu zij beweert over voldoende bronnen te hebben beschikt om informatie te bekomen over desbetreffende manifestatie en aangezien het een weloverwogen bewuste keuze betrof om, ondanks haar apolitieke achtergrond, deel te nemen aan de protesten. Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekende partij evenmin op de hoogte was van het gegeven dat 16/09 een bijzondere dag is in Iran omdat er op die dag jaarlijks wordt gedemonstreerd om de dood van drie studenten in 1953 te herdenken. Ook die onwetendheid is bijzonder opmerkelijk, nu verzoekende partij zelf aangaf dat de reden van een betoging de stad rondgaat. Aangezien verzoekende partij hier niets over vermeldt in haar verzoekschrift, wordt desbetreffend motief als onbetwist en vaststaand beschouwd.

De Raad ziet niet in hoe verzoekende partij zulke flagrante onwetendheden omtrent de politieke context en het concrete verloop van de manifestatie in kwestie, waarvan de route reeds op voorhand werd uitgestippeld, kan goedpraten door de bewering dat zij gewond raakte tijdens de betoging. De aangebrachte medische attesten doen hier dus niet ter zake. Dergelijke flagrante onwetendheden ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij hieromtrent.

2.2.6. Waar verzoekende partij verder nog aannemelijk tracht te maken waarom zij in Iran geen medische attesten kon bekomen, merkt de Raad op dat verzoekende partij nergens in de bestreden beslissing wordt verweten zulke documenten niet te hebben bijgebracht. Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat de door verzoekende partij bijgebrachte medische attesten, opgesteld door een arts in België, geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht. Zulk argument kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.7.1. Nopens de onwetendheden omtrent de arrestatie van haar broer H., licht verzoekende partij toe dat zij niet weet hoelang die werd vastgehouden, aangezien zij zich op het moment van zijn arrestatie reeds in België bevond en haar ouders haar hiervan pas op de hoogte hebben gebracht toen haar broer reeds werd vrijgelaten.

2.2.7.2. De Raad is van mening dat desbetreffend argument kant noch wal raakt, nu verzoekende partij enkel een aanvaardbare uitleg verschaft omtrent de onwetendheid over de duur van de arrestatie van haar broer, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat zij net hierover wel informatie kan geven. Verzoekende partij verklaart dus *post factum* dat zij niet weet hoe lang haar broer werd vastgehouden, wat flagrant strijdig is met wat zij eerder tijdens het gehoor verklaarde. Door dergelijk argument aan te halen, doet verzoekende partij slechts meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij met betrekking tot de overige onwetendheden omtrent de arrestatie van haar broer, met name dat verzoekende partij niet wist door hoeveel personen haar broer werd meegenomen, waar haar broer werd vastgehouden, zij evenmin wist te zeggen of er voorwaarden aan zijn vrijlating werden gekoppeld en zij tenslotte geen antwoord kon geven op de vraag of de autoriteiten nog naar haar zijn komen vragen na de arrestatie van haar broer, met geen woord rept in haar verzoekschrift, waardoor desbetreffende motieven als vaststaand en onbetwist worden beschouwd.

Verwerende partij stelt in haar beslissing met recht dat de houding van verzoekende partij noch in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, noch met een vrees voor het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is immers volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij niet heeft geïnformeerd naar de omstandigheden en de voorwaarden van de vasthouding en vrijlating van haar broer, gezien dit cruciale gegevens betreffen voor de inschatting van een mogelijk verdere strafrechtelijke vervolging, haar broer zou immers omwille van haar zijn opgepakt. Tevens verzuimt verzoekende partij zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van haar problemen, doordat zij heeft nagelaten te informeren of de autoriteiten nog langs zijn geweest. Het zich niet informeren over dergelijke elementen, die van cruciaal belang zijn in haar vluchtrelaas, doet op ernstige wijze afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

2.2.8.1. Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende gehoren, verduidelijkt verzoekende partij dat, wanneer zij bij het huis van haar neef was aangekomen, zij direct naar de tuin zijn gegaan en dat, toen de oom hen zag, zij direct naar binnen moesten opdat de burens hen niet zouden zien. Verzoekende partij volhardt dat deze versie zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede interview werd weergegeven.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid in essentie neerkomt op het feit dat verzoekende partij tijdens het eerste gehoor verklaart dat zij pas na de komst van de dokter naar binnen werd gehaald, terwijl zij tijdens het tweede interview beweert dat zij voor de komst van de dokter, op aandringen van haar oom, naar binnen werd gebracht (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS van 25 mei 2010, p. 14 en stuk 4, gehoorverslag 25 oktober 2010, p. 8). De Raad meent te hebben begrepen dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift wenst te scharen achter haar tweede versie, namelijk dat zij op aandringen van haar oom naar binnen werd gebracht, voor de dokter aanwezig was.

De Raad is echter van mening dat het eenvoudigweg verwijzen naar en bevestigen van één versie van de verklaringen, gelet op het feit dat verzoekende partij nalaat voor de aan deze finale versie tegenstrijdige aanvankelijke verklaring tijdens het eerste gehoor een aanvaardbare uitleg te formuleren, geen soelaas biedt. De verwijzing naar één versie van de verklaringen is immers niet van aard om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Zulke tegenstrijdigheid doet, rekening gehouden met de overige motieven uit de bestreden beslissing, waaronder de vele flagrante onwetendheden en merkwaardigheden, verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas.

2.2.9. De Raad constateert verder dat verzoekende partij geen verweer aanvoert met betrekking tot de motivering van verwerende partij dat zij niet op de hoogte bleek te zijn van enige concrete gerechtelijke stappen die tegen haar zouden zijn ondernomen, het merkwaardig is dat de autoriteiten zeer veel moeite hebben ondernomen om een *low profile* persoon zoals verzoekende partij te traceren en op te pakken, en dat het tenslotte niet in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging en evenmin met een vrees voor het lijden van ernstige schade dat verzoekende partij ondanks haar angst, via een vriend, haar Iraans rijbewijs liet vertalen door de Iraanse ambassade in België en dat de ambassade in kwestie bovendien nog probleemloos dit document heeft vertaald. Voornoemde motieven uit de bestreden beslissing worden derhalve eveneens als onbetwist en vaststaand beschouwd. Deze niet betwiste vaststellingen zorgen voor een verdere teloorgang van de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekende partij.

Waar verzoekende partij er betreffende de motivering dat geen enkel materieel element wordt bijgebracht om haar beweringen te steunen opwerpt dat er in de praktijk gevallen bekend zijn waarbij verdachten geen enkel juridisch document van hun strafzaak te zien hebben gekregen, wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde flagrante onwetendheden, tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden relaas in combinatie met de vaststelling dat daarenboven geen enkel materieel bewijs wordt voorgelegd op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

2.2.10. Gelet op het voorgaande, kan worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Dienvolgens kan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus voorzien bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het motief met betrekking tot de onwetendheid in hoofde van verzoekende partij over de betogingen die op 16/09 in andere steden in Iran hebben plaatsgevonden – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT